

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDSDIREKTIV 2014/60/EU**2018/EØS/79/24**

av 15. mai 2014

om tilbakelevering av kulturgjenstander som er fjernet ulovlig fra en medlemsstats territorium, og om endring av forordning (EU) nr. 1024/2012 (omarbeiding)(*)

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte, særlig artikkel 114,

under henvisning til forslag fra Europakommisjonen,

etter oversending av utkast til regelverksakt til de nasjonale parlamentene,

etter den ordinære regelverksprosessen⁽¹⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) Rådskonferansen 93/7/EØF⁽²⁾ er blitt betydelig endret ved europaparlaments- og rådskonferansen 96/100/EF⁽³⁾ og 2001/38/EF⁽⁴⁾. Ettersom det skal gjøres ytterligere endringer, bør direktivet av klarhetshensyn omarbeides.
- 2) Det indre marked er et område uten indre grenser, der fritt varebytte og fri bevegelighet for personer, tjenester og kapital er sikret i samsvar med traktaten om Den europeiske unions virkemåte (TEUV). I henhold til artikkel 36 i TEUV er de relevante bestemmelser om fritt varebytte ikke et hinder for forbud eller restriksjoner på import, eksport eller varer i transit som er begrunnet ut fra hensynet til vernet av nasjonalskatter av kunstnerisk, historisk eller arkeologisk verdi.
- 3) I henhold til vilkårene og begrensningene fastsatt i artikkel 36 i TEUV beholder medlemsstatene retten til å definere sine nasjonalskatter og til å treffe de nødvendige tiltak for å verne dem. Unionen spiller imidlertid en verdifull rolle når det gjelder å oppmuntre til samarbeid mellom medlemsstatene med sikte på vern av kulturarv av betydning for Europa, som omfatter slike nasjonalskatter.
- 4) Ved direktiv 93/7/EØF ble det innført en ordning som gjør det mulig for medlemsstatene å sikre at kulturgjenstander som er klassifisert som nasjonalskatter i den betydning uttrykket har i artikkel 36 i TEUV, som tilhører de felles kategorier for kulturgjenstander omhandlet i vedlegget til nevnte direktiv, og som er blitt fjernet fra deres territorium i strid med nasjonale tiltak eller rådskonferansen (EF) nr. 116/2009⁽⁵⁾, tilbakeleveres til deres territorium. Nevnte direktiv omfatter også kulturgjenstander som er klassifisert som nasjonalskatter, og som er en integrert del av offentlige samlinger eller kirkelige institusjoners inventarfortegnelser, men som ikke omfattes av disse felles kategorier.

(*) Denne unionsrettsakten, kunngjort i EUT L 159 av 28.5.2014, s. 1, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 121/2016 av 3. juni 2016 om endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering), se EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende* nr. 76 av 23.11.2017, s. 30.

(1) Europaparlamentets holdning av 16. april 2014 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådskonferansen av 8. mai 2014.

(2) Rådskonferansen 93/7/EØF av 15. mars 1993 om tilbakelevering av kulturgjenstander som er fjernet ulovlig fra en medlemsstats territorium (EFT L 74 av 27.3.1993, s. 74).

(3) Europaparlaments- og rådskonferansen 96/100/EF av 17. februar 1997 om endring av vedlegget til direktiv 93/7/EØF om tilbakelevering av kulturgjenstander som er fjernet ulovlig fra en medlemsstats territorium (EFT L 60 av 1.3.1997, s. 59).

(4) Europaparlaments- og rådskonferansen 2001/38/EF av 5. juni 2001 om endring av rådskonferansen 93/7/EØF om tilbakelevering av kulturgjenstander som er fjernet ulovlig fra en medlemsstats territorium (EFT L 187 av 10.7.2001, s. 43).

(5) Rådskonferansen (EF) nr. 116/2009 av 18. desember 2008 om eksport av kulturgjenstander (EUT L 39 av 10.2.2009, s. 1).

- 5) Ved direktiv 93/7/EØF ble det innført et forvaltningssamarbeid mellom medlemsstatene om deres nasjonalskatter, nært knyttet til deres samarbeid med Interpol og andre vedkommende organer om stjålne kunstverk, som særlig omfatter registrering av kulturgjenstander som er forsvunnet, stjålet eller fjernet ulovlig, og som er en del av deres nasjonalskatter og offentlige samlinger.
- 6) Framgangsmåten fastsatt i direktiv 93/7/EØF var et første skritt i retning av å opprette et samarbeid mellom medlemsstatene på dette området innenfor rammen av det indre marked, med det mål å oppnå en gjensidig anerkjennelse av gjeldende nasjonale lovgivninger.
- 7) Ved forordning (EF) nr. 116/2009 og direktiv 93/7/EØF ble det innført en EU-ordning for vern av medlemsstatenes kulturgjenstander.
- 8) Målet for direktiv 93/7/EØF var å sikre fysisk tilbakelevering av kulturgjenstander til den medlemsstat fra hvis territorium de er blitt fjernet ulovlig, uavhengig av eiendomsretten slike gjenstander omfattes av. Anvendelsen av nevnte direktiv har imidlertid vist at ordningen har visse begrensninger når det gjelder å sikre tilbakelevering av slike kulturgjenstander. I rapportene om anvendelsen av nevnte direktiv er det pekt på at det sjelden anvendes, noe som særlig skyldes direktivets begrensede virkeområde som følge av vilkårene fastsatt i vedlegget til direktivet, den korte fristen for å anlegge søksmål om tilbakelevering og kostnadene forbundet med dette.
- 9) Dette direktivs virkeområde bør utvides til å omfatte enhver kulturgjenstand som en medlemsstat i henhold til nasjonal lovgivning eller administrative framgangsmåter har klassifisert eller definert som en nasjonalskatt av kunstnerisk, historisk eller arkeologisk verdi i henhold til artikkel 36 i TEUV. Dette direktiv bør derfor omfatte gjenstander av historisk, paleontologisk, etnografisk og numismatisk interesse eller av vitenskapelig verdi, uansett om de inngår i offentlige eller andre samlinger eller ikke eller er enkeltgjenstander, og uansett om de stammer fra lovlige eller ulovlige utgravninger, forutsatt at de er klassifisert eller definert som nasjonalskatter. Videre bør kulturgjenstander som er klassifisert eller definert som nasjonalskatter, ikke lenger måtte tilhøre kategorier eller oppfylle krav som gjelder alder og/eller økonomisk verdi for å kunne tilbakeleveres i henhold til dette direktiv.
- 10) Mangfoldet i de nasjonale ordningene for vern av nasjonalskatter anerkjennes i artikkel 36 i TEUV. For å fremme gjensidig tillit, vilje til samarbeid og gjensidig forståelse mellom medlemsstatene bør omfanget av termen «nasjonalskatt» fastsettes innenfor rammen av artikkel 36 i TEUV. Medlemsstatene bør også legge til rette for tilbakelevering av kulturgjenstander til den medlemsstat fra hvis territorium nevnte gjenstander er fjernet ulovlig, uavhengig av tiltredelsesdatoen for nevnte medlemsstat, og bør sikre at tilbakeleveringen av slike gjenstander ikke medfører urimelige kostnader. Det bør være mulig for medlemsstater å tilbakelevere andre kulturgjenstander enn dem som er klassifisert eller definert som nasjonalskatter, forutsatt at de oppfyller de relevante bestemmelsene i TEUV, samt kulturgjenstander som er blitt fjernet ulovlig før 1. januar 1993.
- 11) Forvaltningssamarbeidet mellom medlemsstatene må styrkes, slik at dette direktiv kan anvendes på en mer effektiv og enhetlig måte. Det bør derfor fastsettes at de sentrale myndigheter skal samarbeide effektivt med hverandre og utveksle opplysninger om kulturgjenstander som er fjernet ulovlig, ved hjelp av informasjonssystemet for det indre marked («IMI») som fastsatt i europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1024/2012⁽¹⁾. For å bedre gjennomføringen av dette direktiv bør det opprettes en modul i IMI-systemet som er særlig tilpasset kulturgjenstander. Når det er hensiktsmessig, er det også ønskelig at andre vedkommende myndigheter i medlemsstatene anvender samme system.
- 12) For å sikre vern av personopplysninger bør forvaltningssamarbeidet og utvekslingen av opplysninger mellom vedkommende myndigheter være i samsvar med reglene fastsatt i europaparlaments- og rådsdirektiv 95/46/EF⁽²⁾, og i den grad IMI anvendes, i forordning (EU) nr. 1024/2012. De definisjonene som er anvendt i direktiv 95/46/EF og europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 45/2001⁽³⁾, bør også få anvendelse i forbindelse med dette direktiv.
- 13) Fristen for å kontrollere om en kulturgjenstand funnet i en annen medlemsstat er en kulturgjenstand i henhold til direktiv 93/7/EØF er vurdert å være for kort i praksis. Den bør derfor forlenges til seks måneder. En lengre frist bør gjøre det mulig for medlemsstatene å treffe de nødvendige tiltak for å bevare kulturgjenstanden, og dersom det er relevant, hindre enhver handling som tar sikte på å unndra gjenstanden fra framgangsmåten for tilbakelevering.

(1) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1024/2012 av 25. oktober 2012 om forvaltningssamarbeid gjennom informasjonssystemet for det indre marked og om oppheving av kommisjonsvedtak 2008/49/EF («IMI-forordningen») (EUT L 316 av 14.11.2012, s. 1).

(2) Europaparlaments- og rådsdirektiv 95/46/EF av 24. oktober 1995 om vern av fysiske personer i forbindelse med behandling av personopplysninger og om fri utveksling av slike opplysninger (EFT L 281 av 23.11.1995, s. 74).

(3) Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 45/2001 av 18. desember 2000 om personvern i forbindelse med behandling av personopplysninger i Fellesskapets institusjoner og organer og om fri utveksling av slike opplysninger (EFT L 8 av 12.1.2001, s. 1).

- 14) Fristen for adgangen til å anlegge søksmål om tilbakelevering bør også forlenges til tre år etter at medlemsstaten fra hvis territorium kulturgjenstanden er blitt fjernet ulovlig, får kjennskap til hvor kulturgjenstanden befinner seg, og til innehaberens eller besitterens identitet. En forlengelse av denne fristen bør legge til rette for tilbakelevering og motvirke ulovlig fjerning av nasjonalskatter. Av klarhetshensyn bør det fastsettes at fristen for å anlegge søksmål løper fra den dato den sentrale myndighet i medlemsstaten fra hvis territorium kulturgjenstanden er fjernet ulovlig, får kjennskap til opplysningene.
- 15) I henhold til direktiv 93/7/EØF foreldes adgangen til å anlegge søksmål om tilbakelevering 30 år etter den dag gjenstanden ble fjernet ulovlig fra medlemsstatens territorium. Med hensyn til gjenstander som er en del av offentlige samlinger, og gjenstander som er oppført i kirkelige institusjoners inventarfortegnelser i medlemsstater der de omfattes av et særlig vern i henhold til nasjonal lovgivning, er imidlertid fristen for å anlegge søksmål om tilbakelevering under visse omstendigheter lengre. Ettersom medlemsstatene i henhold til nasjonal lovgivning kan ha særlige verneordninger med andre religiøse institusjoner enn kirkelige, bør dette direktiv også omfatte nevnte andre religiøse institusjoner.
- 16) I sine konklusjoner om forebygging og bekjempelse av ulovlig handel med kulturgjenstander vedtatt 13. og 14. desember 2011 erkjente Rådet nødvendigheten av å treffe tiltak med henblikk på en mer effektiv forebygging og bekjempelse av lovbrudd som gjelder kulturgjenstander. Det anbefalte Kommisjonen å støtte medlemsstatene i arbeidet med å sikre et effektivt vern av kulturgjenstander med henblikk på å forebygge og bekjempe ulovlig handel samt å fremme tilleggstiltak dersom dette er relevant. Rådet anbefalte også medlemsstatene å vurdere å ratifisere UNESCO-konvensjonen om tiltak for å forby og hindre ulovlig import og eksport av kulturgjenstander og ulovlig overføring av eiendomsrett til kulturgjenstander, underskrevet i Paris 17. november 1970 samt UNIDROIT-konvensjonen om stjalne eller ulovlig utførte kulturgjenstander, underskrevet i Roma 24. juni 1995.
- 17) Det er ønskelig å sikre at alle aktører på markedet utviser den nødvendige aktsomhet i forbindelse med transaksjoner med kulturgjenstander. Konsekvensene av å anskaffe en kulturgjenstand av ulovlig opprinnelse vil bare være reelt avskrekkende dersom det til utbetalingen av erstatning knyttes en plikt for besitteren til å bevise at den nødvendige aktsomhet er utvist. For å nå Unionens mål om å forebygge og bekjempe ulovlig handel med kulturgjenstander bør det i dette direktiv derfor fastsettes at besitteren, med henblikk på erstatning, må framlegge bevis på at den nødvendige aktsomhet er utvist ved anskaffelse av gjenstanden.
- 18) Videre vil det være hensiktsmessig at enhver person, og særlig aktørene på markedet, har enkel tilgang til offentlige opplysninger om kulturgjenstander som medlemsstatene har klassifisert eller definert som nasjonalskatter. Medlemsstatene bør søke å lette tilgangen til nevnte offentlige opplysninger.
- 19) For å lette en ensartet tolkning av begrepet «nødvendig aktsomhet», bør det i dette direktiv fastsettes en ikke-uttømmende liste over kriterier som skal tas i betraktning ved avgjørelsen av om besitteren har utvist den nødvendige aktsomhet ved anskaffelse av kulturgjenstanden.
- 20) Ettersom målet for dette direktiv, som er å muliggjøre tilbakelevering av kulturgjenstander som er klassifisert eller definert som nasjonalskatter, og som er fjernet ulovlig fra medlemsstatenes territorium, ikke i tilstrekkelig grad kan nås av medlemsstatene og derfor på grunn av direktivets omfang og virkninger bedre kan nås på unionsplan, kan Unionen treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i artikkel 5 i traktaten om Den europeiske union. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går dette direktiv ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå dette målet.
- 21) Ettersom oppgavene til komiteen nedsatt ved forordning (EF) nr. 116/2009 ikke lenger er relevante idet vedlegget til direktiv 93/7/EØF oppheves, bør henvisninger til nevnte komité derfor utgå. For å bevare plattformen for utveksling av erfaring og god praksis mellom medlemsstatene med hensyn til gjennomføringen av dette direktiv, bør Kommisjonen imidlertid nedsette en ekspertgruppe bestående av sakkyndige fra medlemsstatenes sentrale myndigheter med ansvar for gjennomføringen av dette direktiv, som blant annet bør delta i prosessen med å opprette en modul i IMI-systemet som er tilpasset kulturgjenstander.
- 22) Ettersom vedlegget til forordning (EU) nr. 1024/2012 inneholder en liste over bestemmelser om forvaltningssamarbeid i unionsrettsakter som gjennomføres gjennom IMI, bør nevnte vedlegg endres slik at det også omfatter dette direktiv.
- 23) Forpliktelsen til å innarbeide dette direktiv i nasjonal lovgivning bør begrenses til de bestemmelsene som utgjør en vesentlig endring sammenlignet med tidligere direktiver. Forpliktelsen til å innarbeide de bestemmelsene som er uendret, følger av de tidligere direktivene.
- 24) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstatenes plikter med hensyn til fristene for innarbeiding i nasjonal lovgivning av direktivene som er angitt i vedlegg I del B —

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

Artikkel 1

Dette direktiv får anvendelse på tilbakelevering av kulturgjenstander som en medlemsstat har klassifisert eller definert som nasjonalskatter, som omhandlet i artikkel 2 nr. 1, og som er fjernet ulovlig fra nevnte medlemsstats territorium.

Artikkel 2

I dette direktiv menes med:

- 1) «kulturgjenstand» en gjenstand som en medlemsstat, før eller etter at gjenstanden er blitt fjernet ulovlig fra medlemsstatens territorium, har klassifisert eller definert som «nasjonalskatt av kunstnerisk, historisk eller arkeologisk verdi» i samsvar med nasjonal lovgivning eller nasjonale administrative framgangsmåter, som fastsatt i artikkel 36 i TEUV,
- 2) «fjernet ulovlig fra en medlemsstats territorium»
 - a) enhver fjerning fra en medlemsstats territorium i strid med medlemsstatens regler for vern av nasjonalskatter eller i strid med forordning (EF) nr. 116/2009 eller
 - b) enhver manglende tilbakelevering ved utløpet av fristen for en midlertidig lovlig fjerning eller enhver overtredelse av ett av de øvrige vilkår for en slik midlertidig fjerning,
- 3) «anmodende medlemsstat» den medlemsstat fra hvis territorium kulturgjenstanden er blitt fjernet ulovlig,
- 4) «anmodede medlemsstat» den medlemsstat på hvis territorium en kulturgjenstand som er blitt fjernet ulovlig fra en annen medlemsstats territorium, befinner seg,
- 5) «tilbakelevering» den fysiske tilbakeleveringen av en kulturgjenstand til den anmodende medlemsstats territorium,
- 6) «besitter» den person som har kulturgjenstanden i sin besittelse for egen regning,
- 7) «innehaver» den person som har kulturgjenstanden i sin besittelse for en annens regning,
- 8) «offentlige samlinger» samlinger definert som offentlige i samsvar med en medlemsstats lovgivning, som eies av nevnte medlemsstat, en lokal eller regional myndighet i medlemsstaten eller en institusjon på medlemsstatens territorium, forutsatt at nevnte institusjon eies eller i betydelig grad er finansiert av medlemsstaten eller av den lokale eller regionale myndighet.

Artikkel 3

De kulturgjenstander som er fjernet ulovlig fra en medlemsstats territorium, skal tilbakeleveres i samsvar med framgangsmåten og på de vilkår som er fastsatt i dette direktiv.

Artikkel 4

Hver medlemsstat skal utpeke én eller flere sentrale myndigheter som skal utføre de oppgaver som er fastsatt i dette direktiv.

Medlemsstatene skal underrette Kommisjonen om hvilke sentrale myndigheter de utpeker i samsvar med denne artikkel.

Kommisjonen skal offentliggjøre en liste over disse sentrale myndighetene og endringer i forbindelse med dette i C-utgaven av *Den europeiske unions tidende*.

Artikkel 5

Medlemsstatenes sentrale myndigheter skal samarbeide og fremme samråd mellom vedkommende nasjonale myndigheter i medlemsstatene. Vedkommende nasjonale myndigheter skal særlig:

- 1) på anmodning fra den anmodende medlemsstat, ettersøke en bestemt kulturgjenstand som er fjernet ulovlig fra dens territorium, og identifisere besitteren og/eller innehaveren. Anmodningen skal inneholde alle nødvendige opplysninger for å lette denne ettersøkingen, særlig om hvor gjenstanden faktisk eller antakelig befinner seg,
- 2) underrette de berørte medlemsstater dersom en kulturgjenstand blir funnet på deres territorium og det foreligger rimelig grunn til å anta at nevnte gjenstand er fjernet ulovlig fra en annen medlemsstats territorium,

- 3) gjøre det mulig for vedkommende myndigheter i den anmodende medlemsstat å kontrollere om den aktuelle gjenstand er en kulturgjenstand, forutsatt at kontrollen foretas innen seks måneder etter underretningen nevnt i nr. 2. Dersom denne kontrollen ikke foretas innen den fastsatte frist, får nr. 4 og 5 ikke anvendelse,
- 4) treffe alle nødvendige tiltak for den fysiske bevaring av kulturgjenstanden, i samarbeid med den berørte medlemsstat,
- 5) hindre at kulturgjenstanden unndras fra framgangsmåten for tilbakelevering, ved å treffe de nødvendige midlertidige tiltak,
- 6) fungere som et mellomledd mellom besitteren og/eller innehaveren og den anmodende medlemsstat i forbindelse med tilbakeleveringen. Med henblikk på dette kan vedkommende myndighet i den anmodende medlemsstat, med forbehold for artikkel 6, først lette iverksettelsen av voldgift i samsvar med den anmodende medlemsstats nasjonale lovgivning, forutsatt at den anmodende medlemsstat og besitteren eller innehaveren formelt har gitt sitt samtykke til det.

Medlemsstatenes sentrale myndigheter skal, med henblikk på samarbeid og samråd med hverandre, bruke en modul i informasjonssystemet for det indre marked («IMI») innført ved forordning (EU) nr. 1024/2012 som er særlig tilpasset kulturgjenstander. De kan også bruke IMI til å spre relevante opplysninger om konkrete tilfeller av kulturgjenstander som er blitt stjålet eller fjernet ulovlig fra deres territorium. Medlemsstatene skal bestemme om andre vedkommende myndigheter skal bruke IMI i forbindelse med dette direktiv.

Artikkel 6

Den anmodende medlemsstat kan anlegge søksmål mot besitteren, eller dersom besitteren ikke finnes, mot innehaveren, ved vedkommende domstol i den anmodende medlemsstat for å sikre tilbakelevering av en kulturgjenstand som er fjernet ulovlig fra dens territorium.

Søksmålet kan realitetsbehandles bare dersom søksmålsdokumentet vedlegges:

- a) et dokument der gjenstanden for anmodningen er beskrevet, og der det fastslås at den er en kulturgjenstand,
- b) en erklæring fra vedkommende myndigheter i den anmodende medlemsstat om at kulturgjenstanden er fjernet ulovlig fra dens territorium.

Artikkel 7

Vedkommende sentrale myndighet i den anmodende medlemsstat skal umiddelbart underrette vedkommende sentrale myndighet i den anmodende medlemsstat om at det er anlagt søksmål for å sikre tilbakelevering av en kulturgjenstand.

Vedkommende sentrale myndighet i den anmodende medlemsstat skal umiddelbart underrette de sentrale myndigheter i de øvrige medlemsstatene.

Utvekslingen av opplysninger skal skje ved hjelp av IMI i samsvar med gjeldende lovbestemmelser om vern av personopplysninger og personvern, uten at det berører vedkommende sentrale myndigheters mulighet til å bruke andre kommunikasjonsmidler i tillegg til IMI.

Artikkel 8

1. Medlemsstatene skal fastsette i sin lovgivning at adgangen til å anlegge søksmål om tilbakelevering som fastsatt i dette direktiv, foreldes tre år etter den dag vedkommende sentrale myndighet i den anmodende medlemsstat fikk kjennskap til hvor kulturgjenstanden befant seg og til besitterens eller innehaverens identitet.

I alle tilfeller foreldes adgangen til å anlegge sak 30 år etter den dag gjenstanden ble fjernet ulovlig fra den anmodende medlemsstats territorium.

Med hensyn til gjenstander som er en del av offentlige samlinger som nevnt i artikkel 2 nr. 8, og gjenstander som er oppført i inventarfortegnelser til kirkelige eller andre religiøse institusjoner i medlemsstaten der de omfattes av et særlig vern i henhold til nasjonal lovgivning, foreldes imidlertid adgangen til å anlegge sak etter 75 år, unntatt i de medlemsstater der adgangen til å anlegge søksmål ikke foreldes eller i de tilfeller der det ved bilaterale avtaler mellom medlemsstater er fastsatt en frist på mer enn 75 år.

2. Søksmålet om tilbakelevering kan ikke realitetsbehandles dersom fjerning av kulturgjenstanden fra den anmodende medlemsstats territorium ikke lenger er ulovlig på det tidspunkt det anlegges søksmål.

Artikkel 9

Med forbehold for artikkel 8 og 14 skal vedkommende domstol påby at den aktuelle kulturgjenstanden tilbakeleveres dersom det fastslås at gjenstanden er en kulturgjenstand i henhold til artikkel 2 nr. 1, og at den er blitt fjernet ulovlig fra det nasjonale territorium.

Artikkel 10

Dersom det påbys at gjenstanden tilbakeleveres, skal vedkommende domstol i den anmodede medlemsstat gi besitteren en rimelig erstatning ut fra forholdene i den aktuelle sak, forutsatt at besitteren viser at den nødvendige aktsomhet er utvist ved anskaffelse av gjenstanden.

Ved avgjørelsen av om besitteren har utvist den nødvendige aktsomhet skal det tas hensyn til alle omstendigheter ved anskaffelsen, særlig dokumentasjon om gjenstandens opprinnelse, de tillatelser til utførsel som kreves i henhold til den anmodende medlemsstats lovgivning, partenes karakter, den pris som er betalt, hvorvidt besitteren har søkt i et tilgjengelig register over stjalne kulturgjenstander og alle relevante opplysninger som vedkommende på en rimelig måte kunne ha innhentet, eller hvorvidt vedkommende har tatt andre skritt som enhver fornuftig person ville ha tatt i samme situasjon.

Ved gave eller arv skal besitteren ikke ha en gunstigere stilling enn den personen vedkommende fikk eller arvet gjenstanden av.

Den anmodende medlemsstat skal betale erstatningen ved tilbakeleveringen.

Artikkel 11

Utgiftene i forbindelse med gjennomføringen av en beslutning om tilbakelevering av en kulturgjenstand skal dekkes av den anmodende medlemsstat. Det samme gjelder for kostnader i forbindelse med tiltakene nevnt i artikkel 5 nr. 4.

Artikkel 12

Betalingen av den rimelige erstatningen og utgiftene nevnt i artikkel 10 og 11 berører ikke den anmodende medlemsstats rett til å kreve at disse beløpene tilbakebetales av de personer som er ansvarlige for den ulovlige fjerningen av kulturgjenstanden fra dens territorium.

Artikkel 13

Spørsmålet om eiendomsretten til kulturgjenstanden etter tilbakeleveringen skal avgjøres etter den anmodende medlemsstats lovgivning.

Artikkel 14

Dette direktiv får bare anvendelse på kulturgjenstander som er fjernet ulovlig fra en medlemsstats territorium 1. januar 1993 eller senere.

Artikkel 15

1. Hver medlemsstat kan anvende ordningene fastsatt i dette direktiv på tilbakelevering av andre kulturgjenstander enn dem som er definert i artikkel 2 nr. 1.
2. Hver medlemsstat kan anvende ordningen fastsatt i dette direktiv på anmodninger om tilbakelevering av kulturgjenstander som er fjernet ulovlig fra andre medlemsstats territorium før 1. januar 1993.

Artikkel 16

Dette direktiv berører ikke de sivile saker eller straffesaker den anmodende medlemsstat og/eller eieren av en stjålet kulturgjenstand kan anlegge etter medlemsstatenes nasjonale lovgivning.

Artikkel 17

1. Innen 18. desember 2020 og hvert femte år deretter skal medlemsstatene sende Kommisjonen en rapport om anvendelsen av dette direktiv.
2. Kommisjonen skal hvert femte år framlegge for Europaparlamentet, Rådet og Den europeiske økonomiske og sosiale komité en rapport med en gjennomgåelse av dette direktivs anvendelse og virkning. Rapporten skal om nødvendig ledsages av egnede forslag.

Artikkel 18

I vedlegget til forordning (EU) nr. 1024/2012 skal nytt nr. 8 lyde:

- «8. Europaparlaments- og rådsdirektiv 2014/60/EU av 15. mai 2014 om tilbakelevering av kulturgjenstander som er fjernet ulovlig fra en medlemsstats territorium, og om endring av forordning (EU) nr. 1024/2012(*): Artikkel 5 og 7.

(*) EUT L 159 av 28.5.2014, s. 1.»

Artikkel 19

1. Medlemsstatene skal innen 18. desember 2015 sette i kraft de lover og forskrifter som er nødvendige for å etterkomme artikkel 2 nr. 1, artikkel 5 første ledd nr. 3, artikkel 5 annet ledd, artikkel 7 tredje ledd, artikkel 8 nr. 1, artikkel 10 første og annet ledd og artikkel 17 nr. 1 i dette direktiv.

De skal umiddelbart oversende Kommisjonen teksten til disse bestemmelsene.

Når disse bestemmelsene vedtas av medlemsstatene, skal de inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. De skal også inneholde en erklæring om at henvisninger i gjeldende lover og forskrifter til direktivet som oppheves ved dette direktiv, skal forstås som henvisninger til dette direktiv. Nærmere regler for henvisningen og ordlyden i erklæringen fastsettes av medlemsstatene.

2. Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de viktigste internrettslige bestemmelser som de vedtar på det området dette direktiv omhandler.

Artikkel 20

Direktiv 93/7/EØF, som endret ved direktiver som er angitt i vedlegg I del A, oppheves med virkning fra 19. desember 2015, uten at dette berører medlemsstatenes forpliktelser med hensyn til fristene for innarbeiding i nasjonal lovgivning av direktivene oppført i vedlegg I del B.

Henvisninger til det opphevede direktivet skal forstås som henvisninger til dette direktiv og leses som angitt i sammenligningstabellen i vedlegg II.

Artikkel 21

Dette direktiv trer i kraft den 20. dag etter at det er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

Artikkel 2 nr. 2–8, artikkel 3 og 4, artikkel 5 første ledd nr. 1, 2 og 4–6, artikkel 6, artikkel 7 første og annet ledd, artikkel 8 nr. 2, artikkel 9, artikkel 10 tredje og fjerde ledd og artikkel 11–16 får anvendelse fra 19. desember 2015.

Artikkel 22

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Brussel, 15. mai 2014.

For Europaparlamentet

M. SCHULZ

President

For Rådet

D. KOURKOULAS

Formann

VEDLEGG I

DEL A

Opphevet direktiv med liste over endringer**(som nevnt i artikkel 20)**

Rådsdirektiv 93/7/EØF	(EFT L 74 av 27.3.1993, s. 74).
Europaparlaments- og rådsdirektiv 96/100/EF	(EFT L 60 av 1.3.1997, s. 59).
Europaparlaments- og rådsdirektiv 2001/38/EF	(EFT L 187 av 10.7.2001, s. 43).

DEL B

Liste over frister for innarbeiding i nasjonal lovgivning**(som nevnt i artikkel 20)**

Direktiv	Frist for innarbeiding
93/7/EØF	15.12.1993 (15.3.1994 for Belgia, Tyskland og Nederland)
96/100/EF	1.9.1997
2001/38/EF	31.12.2001

VEDLEGG II

Sammenligningstabell

Direktiv 93/7/EØF	Dette direktiv
—	Artikkel 1
Artikkel 1 nr. 1 første strekpunkt	Artikkel 2 nr. 1
Artikkel 1 nr. 1 annet strekpunkt innledende tekst	—
Artikkel 1 nr. 1 annet strekpunkt første understrekpunkt første punktum	—
Artikkel 1 nr. 1 annet strekpunkt første understrekpunkt annet punktum	Artikkel 2 nr. 8
Artikkel 1 nr. 1 annet strekpunkt annet understrekpunkt	—
Artikkel 1 nr. 2 første strekpunkt	Artikkel 2 nr. 2 bokstav a)
Artikkel 1 nr. 2 annet strekpunkt	Artikkel 2 nr. 2 bokstav b)
Artikkel 1 nr. 3–7	Artikkel 2 nr. 3–7
Artikkel 2	Artikkel 3
Artikkel 3	Artikkel 4
Artikkel 4 innledende tekst	Artikkel 5 første ledd innledende tekst
Artikkel 4 nr. 1 og 2	Artikkel 5 første ledd nr. 1 og 2
Artikkel 4 nr. 3	Artikkel 5 første ledd nr. 3
Artikkel 4 nr. 4–6	Artikkel 5 første ledd nr. 4–6
—	Artikkel 5 annet ledd
Artikkel 5 første ledd	Artikkel 6 første ledd
Artikkel 5 annet ledd første strekpunkt	Artikkel 6 annet ledd bokstav a)
Artikkel 5 annet ledd annet strekpunkt	Artikkel 6 annet ledd bokstav b)
Artikkel 6 første ledd	Artikkel 7 første ledd
Artikkel 6 annet ledd	Artikkel 7 annet ledd
—	Artikkel 7 tredje ledd
Artikkel 7 nr. 1 og 2	Artikkel 8 nr. 1 og 2
Artikkel 8	Artikkel 9
Artikkel 9 første ledd	Artikkel 10 første ledd
Artikkel 9 annet ledd	—
—	Artikkel 10 annet ledd
Artikkel 9 tredje og fjerde ledd	Artikkel 10 tredje og fjerde ledd
Artikkel 10–15	Artikkel 11–16
Artikkel 16 nr. 1 og 2	Artikkel 17 nr. 1 og 2
Artikkel 16 nr. 3	—
Artikkel 16 nr. 4	—
Artikkel 17	—
—	Artikkel 18
Artikkel 18	Artikkel 19
—	Artikkel 20
—	Artikkel 21

Direktiv 93/7/EØF	Dette direktiv
Artikkel 19	Artikkel 22
Vedlegg	—
—	Vedlegg I
—	Vedlegg II